

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΑΙ

Κατά την Γαλλική Έπανάσταση συνέβη, όπως ξέρετε, και το εξής αξιοσημείωτο. Πολλοί από τους ενδόξους Γάλλους στρατηγούς και στρατιώτες προήχοντο από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα και ήταν άλλοι στρατιώτες πριν φθάσουν στον ανώτατο βαθμό της στρατ. Ιεραρχίας.

Ο Ώς, ο Ουμπέρ, ο Πιγκρού, έτσι άρχισαν την σταδιοδρομία τους. Ο Ώς κατετάγη στο σπασιό, επί του βασιλικού καθεδράτου, ως άπλος φαντάρος. Για να βροίσκη δε χρήματα ν' αγοράζη βιβλία, αναγκαζόταν να πωτά σπασιωτικά ρούχα. Ο Ουμπέρο πάλι, ο περιήρημος σπασιωτής Ουμπέρ, όταν ήταν δεκάξη χρόνων παιδί, τέρριψε τους σπασιωτές Ουμπέρ, όταν ήταν άπλος περιπλανήτης κασκασε από το σπίτι του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις κασκασε από το σπίτι του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις κασκασε από το σπίτι του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις...

Ο Ώς άπλοιο σπασιωτάτη έπαισης άρχισαν τη σταδιοδρομία τους ο Κλέμπερ, ο Λεφέβρ, ο Μυράτ και ο Νεύ. Ο Μυράτ ήταν γυιος ένος χωριάτη ένοδοχού και επί πολλά χρόνια ή κριωτέρα του άπαγοχολησις ήταν νά πωτοιχίται... τά άλλα των περριανών του ένοδοχού τους πατέρα του. Στην άοχη κατετάγη στο Ισπικό ως άπλους Ιπαιύς. Σέ λίγο όμως, γυιος στην άνδρεια του και στην ύποκτηρή του Ναυπολόουτος, έγινε συνταγματάρχης, στρατηγός και τέλος βασιλεύς της Νεαπόλεως!

Ο Σαιν-Σύδ ήταν πωτά ήρωοποιός. Άργότερα όμως κατετάγη στο έλαφρο Ισπικό, ως άπλους άπλητης, και τον ίδιο χρόνο, μέ την τόλην του και την ικανότητά του κατώθωσσε να γίνη λοχαγός.

Ο Νεύ, άρχισεν έπίσης στο στρατιωτικό του σπάσιό άπλος κατετάγη στούς Ουδοάουτος, όταν ήταν μόλις Τόν προστάτευεν όμως ο Κλέμπερ, κ' έτσι κατώθωσσε νά προάγεται πολύ γρήγορα.

Δέν συνέβη, ωστόσο, τό ίδιο και μέ τόν Σούλτ, ο όποιος, μη έχοντας κανένα προστάτη, ύπρητέησεν επί ξην χρόνια ως άπλους στρατιωτής.

Ο Μασσένε ύπρηξεν άκούμη τό άτυχος: Περίμενε δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια ως πού νά γίνη δεκαπέπ. Κατόπιν άρχισεν νά ποσιβάξεται οργαδίως κ' έρριπσε νεώτατος στον βαθμό τού στρατάρχου. Συνήριθε όμως νά λήη πολύ περισσότερο έκοπίασε γιά νά γίνη δεκακενύς πωρά γιά ν' άποκτήσση όλους τούς άλλους: του βαθμούς!...

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τό πρόσωπό σου άμάραντο λουλουδι χωρίς [ταιρι] και τό κορμί άπό μάρμαρο πελεκιμένη [γλάστρα] κ' ή άμορφιά σου φόρεμα πού του Θεού τό [χέρι] έχει κεντήσει επάνω του τόν ουρανό μέ τ' άστρα.

Μεγάλο κάνει τόν καρπό ή καρδιά ή κοντοούλα, και τών μικρών μου τραγουδιών περίσσια είν' ή τρεμούλα.

Κίττα! Η δική μου ταιρίαση μέ τή δική σου τήχη, όπως ταιριάζουν έμμορφα κ' άρμονικά δυό στίχοι.

Τό Μάργη—ας είνε άνοιξι—θολώνουν τά στοιχεία. Άγάπη, δίνεις βάσανα κ' άς είναι ή εύτυχία!

— «Αυτοί και κανέναν άλλος; ρώτησα».
— «Αυτούς».

Νόμιζα ότι θα δώ τίποτα τρανούς ανθρώπους. Τίποτα σοφούς με γένεια μακριά, σαρκίνα και τριμπυπέδες ως τά πόδια τους. Τίποτε άνθρωπους με στρουγγυλά γυαλιά στα μάτια τους και με κεφάλια μεγάλα και τετράγωνα, σαν τα κασούνια. Και τί έβλεπα εκεί; Κάτι ανθρώπινα μαύρα, κίτρινα, μουτζουρωμένα, καταλευρωμένα, σαν να ήταν σουσαμοαλάδες και δουλειαν σε μύλο σουσαμιού. Τόσο μωρέ παιδιά περριάχτηκα, πού μιά και δυό κ' έγω στό ξενοδοχείο, πήρα τό σακκούλια μου και από εκεί στό τραίνο και μιά και δυό στό Σιάτσια.

— Και τώρα τι θα κάνουμε γιά Καζμία;
— Έξω κ' έγω! Νά, άς είν' καλά ο γέρω-Χρόνης, ο Κεχαγιός από τά Γρεβενά. Αυτός θά μάς πη από τώρα κ' έμπρός πότε θά χερμωνιάση γιά νά φοροδμε τις καπνές μας και πότε θά καλοκαιριώση γιά νά βρωμε μέ τό κοντογέλαχο. Ο Καζμιάς ο δικός μας πιά θά είν' Σιασιτινός κ' όχι Άθηναίος!...

— Μόνον πού θά μάς λήη, του είπεν ένας πρωτοετής φοιτητής της Φαρμακευτικής, πωνώντας άπ' έκει μ' έναν κεσό γυαυορτί στα χέρια, όχι πότε γεννούνε ή Πριγκήπισσες αλλά πότε γεννούνε ή κασικές!...

— Και τί σέ μέλει σένα, βέβ, γιά τίς Πριγκήπισσες; Τό γυαυορτί πού κρατάς Πριγκήπισσες ή κασικές σου τό δώσαν!...
Κι' ο φοιτητής κοκκάλωσε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ραγκιχής στέ σπiti του. Μέ τή σκούπα στέ χέρι. Το κέλιπε του Άθηνάκιου λογιου. Ο Γρίβας πρό της άγγχένης. Γιατί σκέπασε τό κεφάλι του. Ο Βαυκαμάρης του Άλή Πασά. Η χάρις. Στά βουνά. Ο ύποδεκακενύς... φρευαρχης!...

Ο Αλέξανδρος Ραγκιχής ήταν έξαιρετικά λιποδιατός και άπλους στή ζωή του. Λένε, λοιπόν, ότι κάποτε πήγε νά τον έπισκεφθή, στό σπiti του κάποιος προσεβυτής Μεγάλης Δανάμωσ. Ο Ραγκιχής έκεινη τήν ώρα σάρωνε τό δωμάτιό του. Θά τόν έβλεπε συνεπώς ο ξένος διπλωμάτης σ' αυτή τή στάση, άν δέν πρόφτανε ένας Έλλην λόγιος, εύρισκόμενος εκείνη τή στιγμή στό σπiti του, νά του άρπάξη τή σκούπα από τά χέρια και νά ύποκηρήτουν ύπρητέη του σπιτιού, προσπιούμενος ότι σκουπιέται.

Όταν ο διπλωμάτης έβγυε, ο Ραγκιχής είνε στό φίλο του λόγιου: —Σ' εύχαριστώ γιά τό κόλλο σου. Μά δέν έκανα και κανένα εύκλιση, άδούλο... Σκουπιέτα τό σπiti. Αυτό θά πη... πασιτωτός διπλωμάτης!...

Όταν ο Θεωδωράκης Γρίβας συνελήθη αιμάλωτος από τόν Άλή Πασά, κατεδικάσθη είνε θάνατον, έδόθη μάλιστα ή διαταγή ν' άπαχυνοσθή άμέσως.

Στήν έκτέλεση παρίστατο κ' ο ίδιος ο Άλή Πασάς. Όταν ο δήμιος πλησίασε τό μελλοθάνατον, κρατωότατος τό σχοιόν στό χέρι, ο Γρίβας σήκωσε τή φροιστανέλλα του κ' έκρινε τό πρόσωπό του.

Ο Άλής, όταν τό είνε αυτό, έκαμε νόημα στό δήμιον νά σταματήσση και διάταξε τό Θεωδωράχη νά πλησιάση. —Γιατί σκέπασες τό κεφάλι σου; τόν ρώτησε. Μήπως φοβήθηκες τό θάνατον; Δέν ήξερες ότι αυτό τό τέλος θάχει άφού ζήτησες νά γίνης κλέφτης στα βουνά;

Δέν φοβήθηκα τό θάνατον, του άπάντησε άτάραχος ο Θεωδωράκης Γρίβας. Τόν φόβο τόν άφησα στην κοιλιά τής μηνας μου. Και ούτε φοβάμαι γιατί θά πεθάνω. Έχω έναν πατέρα και τέσσερα αδέρφια, γιά νά μ' έκδικηθούν. Ντρέποιμαι μοναχά τόν κόσμο πού θά με δη νά πηγαίνομ από τέτοιο θάνατον κ' από τά χέρια τέτοιων παληανθρώπων.

Κι' έδειξε τούς Γούφους, ο όποιοι μετήρχοντο τότε τό έπάγγελμα του δήμιου.

—Και σάν τί θάνατον θά ήθελες; τόν ρώτησε ο Άλή Πασάς.

Έκείνον πού ζητούσα στα βουνά, άπάντησε ο Γρίβας, και πού μ' άνηρήτες.

Η άνδρική αυτή απάντησης έκαμε έντύπωση στον Άλή, ο όποιος ήταν άνθρωπος πού εκτιμούσε τήν τόλημ και τή γηνναίωτητα. Άλλάξε λοιπόν άμέσως γνώμη και διάταξε νά μνη τόν άπαχυνοίσουν. Τόν πήρε δε και σοματοφυλάκιο του.

Ο Γρίβας τόν ύπρητέσσε πωτά. Πολέμους μάλιστα και κατά τών Τουρκων του Χουρσίτ, ο όποιοι είναν άποκλείσει τόν Άλή Πασά στή λίμνη τών Ίωαννίνων.

Όταν ο Άλής είνε τότε ότι ή πολιορκία του έφτανε στό τέλος της, εκλίσε τό Γρίβα κ' άλλα παληάρια του και τούς είνε νά φύγουν και νά τόν άφησουν, γιά νά μη χυθούν άδίως κ' αύτοί.

Ο Γρίβας τότε βγίκε πάλι στό βουνά και πολέμους γιά τήν Έλληνική έλευθερία!...

Στόν πόλεμο του 1886, κατά τήν εισβολή του στρατού μας στό Τουρκικό έδαφος, κάποιος Έλλην ύποδεκακενύς επί κεφαλής έφτά στρατιωτών έμπηκε σ' ένα μικρό χωριό κοντά στό Έλεντεροχώρι και διατάξε τούς άνδρες του νά τό... καταλάβουν. Κατόπιν εκλίσε τούς κατοίκους στην πλατεία και με ύφος στρατάρχου τούς άνήγγειλε ότι του λοιπού έπρεπε νά τόν ονοματίουν κούχιον φρουραχούσων κ' να θεωρούνται... ύπρηκοι του. Άφού τούς έδωσε έπειτα διαταγή νά εδωλυθούν, έστεισε νά άναγγηλήτουν τό κατωόρθωμά του από διοικητή του τάγματος μ' ένα νημιασίδες έγγραφο, τό όποιο είνε τήν εξής έπιγραφή: «Ο ύποδεκακενύς φρουραχός του χωριου προς τόν γατωμάχην μου!...»

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΑΚΙΑ

Ο πρώτος δημόσιος δρόμος πού κατασκευάστηκε στην Έλλάδα ήταν ο μεταξύ Άθηνών - Πειραιώς, στον όποιον εργάστηκαν Βαυαροί στρατιώται.

Ο πρώτος Έλληνικός σιδηρόδρομος, ο όποιος ήταν ο Άθηνών - Πειραιώς, άρχισεν νά λειτουργή σέ γραμμή μήκους 9 χιλιομέτρων.

Στά 1893, τήν πρώτη κικλοφορία έξ έξλων τών έφημεριδών είνε ή «Αρχόπολις» μέ 10.000 φύλλα και τή μικρότερη ο «Ελικών» μέ... 25 φύλλα.

